

Arrest

nr. 234 086 van 16 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SANGWA POMBO
Oudergemlaan 68/31
1040 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 17 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 18 november 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 december 2019 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SANGWA POMBO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit de bestreden beslissing blijkt – en verzoekster geeft zelf ook aan – dat zij sedert 2009 in België verblijft. Verzoekster kwam als minderjarige samen met haar moeder in België aan. Sinds 14 december 2012 is de moeder van verzoekster in ononderbroken wettelijk verblijf.

Op 24 oktober 2011 wordt verzoekster 18 jaar.

Op 24 juli 2015 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 21 september 2015 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest met nummer 205 012 van 7 juni 2018 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring van deze beslissingen.

Op 16 mei 2019 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van haar moeder N.B.S., die inmiddels de Belgische nationaliteit heeft.

Op 31 oktober 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 16.05.2019 werd ingediend door

<i>Naam M. (...)</i>	<i>Voorna(a)m(en) L. R. (...)</i>	<i>Nationaliteit Congo [Dem Rep)</i>
<i>Geboortedatum (...).1993</i>	<i>Geboorteplaats Kinshasa</i>	
<i>Identificatienummer in het Rijksregister xxx</i>		
<i>Verblijvende te (...)</i>		

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van haar Belgische moeder. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art 40bis §2 3° en art 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon

Er worden volgende bewijsstukken voorgelegd

- Rekeninguittreksels van de bank Argenta voor de jaren 2018 en 2019 van de referentiepersoon. De bewijzen van ten laste zijn dateren uit de periode dat betrokkene reeds in België verbleef. Betrokkene is reeds in ons land aanwezig sedert 2009, in illegaliteit, en was toen nog minderjarig. Zij was dan ook minderjarig en uit het dossier blijkt nergens dat betrokkene sedert 2009 is teruggekeerd naar Congo. Bijgevolg werden ook geen bewijzen van onvermogen voorgelegd.

- Loonstroken van de referentiepersoon als bewijs van voldoende bestaansmiddelen

Een attest van het OCMW ontbreekt

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene geen eigenaar is van onroerend goed en geen inkomen wist te verwerven in het land van herkomst of origine. Gezien betrokkene met afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste was van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be). (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 3 januari 2020 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatste nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 16 januari 2020.

Er werd geen nota, maar wel een administratief dossier ingediend.

2.2. Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

*“- Schending van de artikelen 40ter en 40 bis §2, 3° van de wet van 15 december 1980,
- Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de rechten van de Mens,
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,
- Schending van het evenredigheidsprincipe,
- Duidelijke beoordelingsfout
- De bewijskracht van een akte werd miskent
- Over de schending van het principe van plicht tot zorg en evenredigheid
Eerste middel: schending van artikel 40ter en 40bis §2, 3° van de wet van 15 december 1980, Duidelijke beoordelingsfout en de bewijskracht van een akte werd miskent
Doordat de bestreden beslissing, genomen door de Staatssecretaris, stelt : “(...)”
Terwijl overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15 december 1980: “de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, ” en artikel 40 bis §2, 3° van de wet van 15 december 1980 bepaalt ook dat :
“ §2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 1°[-] 2°[-]
1°[...]
2°[...]*

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven "

1. Verzoekster heeft alle bewijzen voorgelegd dat zij tot nu toe door haar moeder ten laste worden genomen en haar moeder beschikt over regelmatig, stabiel en voldoende inkomsten.

2. Het "ten laste zijn" in de zin van artikel 40 bis is een financiële/ materieel voorwaarde (RvS, 1 maart 2006, nr. 155.694)

3. Het begrip "ten laste", zoals het volgt uit artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38, hierbij verwijzend naar de mededeling van de Commissie van 2 juli 2009, dient als volgt te worden geïnterpreteerd. "Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst OF het land vanwaar zij op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (RVV, 16 september 2019, nr 226131)

4. De Commissie stelt in haar mededeling uitdrukkelijk dat verzoekster enkel dient aan te tonen dat zij materiële steun nodig heeft van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Dat vanaf dan er sprake is van een "ten laste zijn" ;

5. Verzoekster heeft ter staving verschillende attesten toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit de afhankelijkheidsrelatie met haar Belgische moeder afdoende blijkt;

6. Er moet rekening worden gehouden met het feit dat verzoekster als minderjarige in België is aangekomen en dat er een vermoeden bestaat dat zij zowel in haar land van herkomst als sinds zij in 2009 in België is, een afhankelijkheidsrelatie heeft opgebouwd met haar moeder;

7. Verzoekster woonde samen met haar ouders en maakte deel uit van het gezin van de referentiepersoon op dat moment had verzoekster de leeftijd van 21 jaar nog niet bereikt. Aldus dient dan wel automatisch te worden aangenomen dat zij nog ten laste was van haar moeder op het moment van haar aankomst in België en ook toen ze samen in hun land van herkomst waren ;

8. Vanaf haar geboorte tot nu toe is de afhankelijkheidsrelatie met haar moeder aanwezig en vermoed.

9. In de motivering van de bestreden beslissing wordt gezegd dat "Betrokkene is reeds in ons land aanwezig sedert 2009, in illegaliteit en was toen nog minderjarig. Zij was dan ook minderjarig en uit het dossier blijkt nergens dat betrokkene sedert 2009 is teruggekeerd naar Congo. Bijgevolg werden geen bewijzen van onvermogen voorgelegd. " en verder wordt er ook gezegd dat : "Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene geen eigenaar is van onroerende goed en geen inkomen wist te verwerven in het land van herkomst of origine. "

Verzoekster is in onze land sedert 06 augustus 2009 en is nooit niet meer naar het land van herkomst terug gegaan; Het is dus duidelijk dat het was onmogelijk voor haar naar Congo terug te keren zonder een geldig verblijfstitel en het was niet mogelijk voor haar om een eigenaar van een onroerende goed in Congo te zijn omdat zij nog een minderjarige was in dit periode.

In die zin werd er een duidelijke beoordelingsfout gepleegd, en werd de bewijskracht van een akte miskent.

Bovendien heeft verzoekster een opleiding gevolgd, wat de kans op latere tewerkstelling en stabiele, toereikende, regelmatige bestaansmiddelen aanzienlijk verhoogt. Haar gezin is ook niet afhankelijk van het OCMW. (stuk 7)

Men moet rekening houden met het feit dat verzoekster altijd studente is in het Odisee University College te Brussel, en doet een bachelor in het office Management (stuk 7)

Zij is dan ook bereid zo snel mogelijk zelf tewerkgesteld te zijn en haar eigen inkomen te genieten. Betrokkene had nochtans de vraag geanticipeerd en alle nodige documenten en stavingstukken neergelegd teneinde aan deze onderzoek te kunnen overgaan.

Indien er bijkomende elementen nodig waren, had de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dan ook de plicht deze te verzoeken.

Gelet op het bovenvermelde heeft de tegenpartij met de bestreden beslissing dus veel te snel oordeelde dat verzoeker niet effectief "ten laste "was van de referentiepersoon.

De bestreden beslissing schendt artikel 40ter en artikel 40 bis, §2,3° van de wet van 15 december 1980. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Verzoekster voert aan dat rekening moet worden gehouden met het feit dat zij als minderjarige in België is toegekomen. Verzoekster licht toe dat zij in haar land van herkomst samenwoonde met haar ouders en deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon (haar moeder) en zij op dat ogenblik de leeftijd van 21 jaar nog niet had bereikt. Verzoekster benadrukt dat automatisch moet worden

aangenomen dat zij in haar land van herkomst en op het ogenblik van haar aankomst in België ten laste was van haar moeder.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarvan verzoekster de schending aanvoert, luidt als volgt:

“§ 1. (...)”

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)”

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet waarvan verzoekster de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° (...)

5° (...)

(...)

§ 3 (...)

§ 4 (...)”

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon

Er worden volgende bewijsstukken voorgelegd

- Rekeninguittreksels van de bank Argenta voor de jaren 2018 en 2019 van de referentiepersoon. De bewijzen van ten laste zijn dateren uit de periode dat betrokkene reeds in België verbleef. Betrokkene is reeds in ons land aanwezig sedert 2009, in illegaliteit, en was toen nog minderjarig. Zij was dan ook minderjarig en uit het dossier blijkt nergens dat betrokkene sedert 2009 is teruggekeerd naar Congo. Bijgevolg werden ook geen bewijzen van onvermogen voorgelegd.

- Loonstroken van de referentiepersoon als bewijs van voldoende bestaansmiddelen

Een attest van het OCMW ontbreekt

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene geen eigenaar is van onroerend goed en geen inkomen wist te verwerven in het land van herkomst of origine. Gezien betrokkene met afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste was van de referentiepersoon”

Artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3 (...)

§ 4 (...)"

Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit blijkt dat verzoekster op het ogenblik van de aanvraag dient aan te tonen aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° te voldoen. Verzoekster, die meer dan 21 jaar oud was op het moment dat zij haar aanvraag indiende, moest bijgevolg aantonen "te hunnen laste" te zijn, met andere woorden ten laste van de Belg, haar moeder.

Er wordt niet betwist dat verzoekster de leeftijd van 21 jaar had bereikt op het moment van het indienen van haar aanvraag.

In de bestreden beslissing wordt expliciet gesteld dat verzoekster "*reeds in ons land aanwezig (is) sedert 2009*" en zij "*toen nog minderjarig (was)*". Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een "bijlage 26" van 6 augustus 2009, waaruit blijkt dat haar moeder die dag een verzoek om internationale bescherming indiende, ook de naam van verzoekster wordt op dit document vermeld (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 2). Er wordt niet betwist dat verzoekster geboren werd op (...) 1993. Dit wil zeggen dat verzoekster in 2009, toen zij naar België kwam, bijna 16 jaar was. Er blijkt eveneens dat het determinerend motief voor de bestreden beslissing erin bestaat dat er onvoldoende werd aangetoond dat verzoekster reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

De bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet zijn nochtans duidelijk in die zin dat de bloedverwant in neergaande lijn beneden de 21 jaar niet "ten laste" hoeft te zijn en dus ook niet moet aantonen "ten laste" te zijn van de burger van de Unie. Artikel 40bis, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft het immers duidelijk over "*de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn.*" Uit het woord "of" blijkt duidelijk dat het niet om cumulatieve voorwaarden gaat, maar om een limitatieve opsomming: het gaat enerzijds om bloedverwanten in neerdalende lijn beneden de leeftijd van 21 jaar en anderzijds om bloedverwanten in neerdalende lijn die ten laste zijn van de referentiepersoon. Hieruit volgt dat voor de bloedverwanten in neergaande lijn de voorwaarde van het "ten laste" zijn niet geldt indien zij minder dan 21 jaar oud zijn.

De gemachtigde kon dus *in casu* omdat verzoekster meer dan 21 jaar was op het ogenblik van de aanvraag wel vereisen dat zij aantoonde "te hunnen laste" te zijn, maar niet voor de periode waarin zij onbetwist nog geen 21 jaar was, met name in het herkomstland.

Door *in casu* toch te vereisen dat verzoekster, die geen 21 jaar was in het herkomstland, ook voor die periode moet aantonen ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon, heeft de gemachtigde het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet geschonden. Er anders over oordelen zou immers *in casu* inhouden dat ook de vereiste van "het ten laste zijn" wordt toegepast voor bloedverwanten in neergaande lijn beneden de leeftijd van 21 jaar.

Een schending van artikel 40ter *iuncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek naar de overige grieven dringt zich dan ook niet verder op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET